

ГОСТИНЕЦЬ
ВИДАВНИЦТВО

Олег ГУЦУЛЯК

**ПОВСТАННЯ
СКІФІВ**

ВІРШІ

Івано - Франківськ 2002

ББК 84 (4УКР)6

Г 97

**Гуцуляк О.Б. Повстання скіфів: Вірші.
— Івано-Франківськ: Гостинець, 2002. – 40 с.**

© Гуцуляк О.Б., 2002.

ISBN

* * *

*Так, це
осінь....*
Фр. Ніцше

Не Кафка, не Кравчук, не Фарадей.
Лиш тихий сумнів. Осінь, осінь, осінь...
Нормальний урбанізм, з десяток кросів.
На свято з чаркою – повільний марш ідей.

Це – світ... Це наш. Останній Колізей.
На ньому шлях – до левів і до раю.
Люби – невірну. Там, за небокраєм, -
Сілезький Ангел, Мандельштам, Мойсей.

* * *

**Що світ? – Журба. Лиш посвист злого вітру.
Долає всіх – траву, дуби, моря...
І тільки в Книзі – поміж плетив літер
Ще Дух Святий володар... Я – не я,
Або – або, піти чи відіспатись ?
Старезна світом шкандиба проблема...
Але щоранку в танці тіл мулаток
Встає для щастя сонце в діадемах.**

* * *

**Без коханої і без весни.
Все – без поспіху. Все – без сміху.
Снів так сто буде ще ... Без вини.
І без милих для серцю ігор.**

* * *

**За обрієм – молитва. Тут – зима.
Життя неспішне в простоті буденній.
Лиш каркнув ворон (завше неврастенік),
Нам нагадавши: “Тут ви – зокрема !”**

*

*

*

**Повернення зі сну і забуття
Приносить втіху. Чи надовго ?
Німа петля, державний стяг,
Гранчак – все ті ж. У вухах – довбиш.**

**Все повертається? Цейтнот.
Кумедний кіт, брат днів, сірий.
Мене не любиш ? Ніч – пустот
Володарка у серці. Віриш.**

ПОЕТЕСІ – ВЕРЛІБРИСЦІ С.Б.

*На перехресті вічності
й вівторка*

Ліна Костенко

**Все, кажеш, заримовано ? Авжеж,
“думкам просторо, а словам затісно”.
Немає Дух Святий, на правду, меж
Та все ж від двох обмежень
в душах – іскра!..**

* * *

**Не втішайся над рядком, Поете !
Не чванися й не кажи “Це – я !”
Що тобі до Гегеля естетик ?
Був – помер. І книжку їсть хробак.**

**Це брехня, що не горить рукопис.
Та ще й як ! (Згадай Олександрію).
І майбутнє Неба Книгу в попіл
Перетворить в битві з Древнім Змієм.**

* * *

Ще слів нема...
Ліна Костенко

Ніч розчиняє слово. День –
Його каталізатор.
Блукає предок (без пісень) –
Німий homo viator.
Серед буття, в четвертий крок
В свідомості щось зблисне...
І – знов п'ятьма, в душі – звірок
Лякливий, беззахисний.

* * *

*Поетів ніколи не був
мільйон...*
Ліна Костенко

**Поетів не мільйони, а мільярди.
І кожен крок – священний на землі.
Під небом всі ми ходимо. Чи марно,
Не просто ж так молитва – душам лік ?
Не просто в цьому світі все? Та ні,
Вся неповторність – в дим в Еклезіасті.
Загине світ, минуть трильйони днів,
Розтане в небі тінь арійських свастик.
А чи буддиських ?.. Перше слово – “ма”.
“Я маю”, - тобто. Сперш з'явився власник.
А до “Я є” ще кроків – сила, тьма
Блукання, мов з пітьми Єгипту, насліп.**

INS BLAU

*Усе святе, усе
неповториме...
Ліна Костенко*

**Відродження до слова – таїна.
“Я вас кохаю”, - сокровенний Логос.
Свята Софія, Хрест Андрія – знак
Русі, де перекинуте все. В когось
“зломили меч”, “розтрощена волторна”...
Лиш дядько Лев – мудрець поганський –
спить.
І Лукаш з Мавкою, як завше, неповторні.
І неповторна та ж сама блакить.**

* * *

*Душа твоя з моєю
заручена давно...
Адам Міцкевич, “До
Лаури”*

**Моя Лауро, смутку мій і болю !
Я кожен вечір все молюсь до Бога,
Щоб була в нас завжди одна дорога:
Прочанин – я, ти ж – сонце в небі. Долю
Не вибирають. Хай собі. Ми – є !
Нас вічний Дух введе в любов і храм,
Де розпачу смертей, дрібних буденних драм
Не буде. Тільки – Ти, і зірка , й Віфілієм...**

ОКСАНІ С-ЦЬ

Так ніч. Так сон. Усміхнене буття.
Серпнева повінь. Ніжність губ. Троянди.
Орфей і Еввідіка. Сходи. Данте
Без Беатріче. Ангел. Крила. Стяг.

Німа печать. У роздумах плин Лети.
Човен Харона. Мідяки в руці.
Між пальцями – у течію. Зайці
(ті, не врятовані) влаштовують бешкети,

розраджують, втішають: “Геть печаль,
любили ви, хоч не любили вас !..”
Жене на небо звірів Волопас,
На пашу в рай, де літній запах мальв.

* * *

**Ми знову без Еспанії. Adieu !
Рушаймо, Золотого полку діти !
Ми ж так усі хотіли світ любити,
А нас чекає герцю простір дюн,**

**Пустелі, океану, гір... А може,
В законах біосу є виняток для нас ?
Та б'є у бубон невмолимо час
І тільки в небо нам зітхати : “Боже !”**

ОКСАНІ ЗАБУЖКО
(на презентації АУП)

**Життя. Поезія. Язичник. Холоднеча.
Гріховна сила розуму. Музей
Фігур самотніх і скляних дверей
Із фотоелементами. І глечик.
Старий, з Мезоамерики. Його
Ще Одіссей привіз у дар циклопу,
Де навіть в снах не бачили Європу
Верхи на Бико-Зевсі, а “Арго”
У протилежний бік помандрувало...
Ловися, рибко, у танета світу.
Тут на арені маршами капітул
На Картагену клятви Ганнібала**

**Рушають дні провінції. А Місто ?
В пожежі віртуальній. І Нерон
Узяв собі ім'я "ілюзіон"
І молоде вино запік у тісто.**

НАТАЛІ С-ЦЬ

**Люблю тебе. Зорею впала в серце
Мені твоя чарівна і проста,
Мов квіт ромену, посмішка. Тепер це
Найперша ніч із вимріяних ста**

**Молитв за тебе Богові. І днина
Не зникне вже, як інші, в безвість снів.
Рука вінчань святого Валентина
Торкнеться наших схилених голів !**

* * *

**Я – скіф. Я – звір. Я – воїн Аргімпаси * .
Син Дия Ночі. Внук – Змії-на-пів.
Я – крок богів арійських свинопасів,
Канчук рабам і тятиви я – спів.**

**Я – дух, я – цар, я – лицар Бористену.
Німого переляку ворогів
Причина – я. Вступив, мов у стремено,
В історію. І в ярий бою гнів.**

* Аргімпаса – скіфська богиня – войовниця, аналог Артеміді

**Я – муж, я – жах, я – жрець вогню на сході.
Дорога в Герри ** і легенда ер.
Я – сон забутих внуками мелодій.
Курган – мій сторож, мов Троян – Цербер.**

**** Герри – священна земля поховань скіфських володарів**

* * *

Наталі С-
ць

На сході – Сварга. Зорі і вогонь –
На заході. Боги – ще бенкетують.
І свято щастя чотирьох долонь
Триває ще. І кінь забув про збрую.
Ще наша ніч. І нашим буде день.
І нашим вік назвуть ім’ям, Наталю !..
На пашу вийшов Золотий Олень,
Шукає грек – мудрець свою сандалю...

СТЕПАНОВІ ПРОЦЮКУ

Поезія зростає в порожнечі –
Чим далі в обшир, де сумує птаство,
Фантазії й кларнети. Сич – схоластик
Навчає менестрелів, вбивця – вечір
Самотнім псом простерся у дворі
І річище сухе ховає тінь,
Що кинула у душі поколінь
Поеза романтизму. На зорі
Рівненьких верб шевченкових та яблук
Химерно крутять реверанси дню
І смаженину чує дідчий нюх,
І в небі ще не видно дерижаблів.
Величний спів, скуйовджені знамена.
Удари в бубон животять у лігво,
І Кайзерлінг дав світові епіграф,
І зрушила фльотилії Єлена

**У строфи епосу. І світ не мав би шарму
Без чар її і яблука розбрату
(надкушене вкраїнцем). Герострату
наснився вже в Аїді білий мармур
у маєві пожежі, слави. Ніч
рудиментальні ніжить сподівання
і скіф із луком десь на Березані
До предків – звірів молиться облич .**

* * *

**Химери осені. Мотузка і вузли.
Мов інка стародавній на осонні,
Рахую, в'яжу , лік веду. І лик
Нового Бога. І віки бездонні
Над Андами, над антами, над світом.
У хмарах – птаство. У дощах – краса.
Солодка кава, крем зі свіжим мітом.
З вершками (хто як любить). І згаса.
Є в Морі-Окіяні днів Світило.
На лови вийшов, позіхнув хижак.
І загнаний олень упав безсило,
І Зодіак над требищем закляк.**

НА ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ НАТАЛІ С-ЦЬ

**Магія чорна троянд у букеті – тобі.
Оksamитовий вечір, ревнивець, потрапив у
пастку,
Подиху п'яну губи сповідують казку,
Золотом присмерку свічка зорить ворожбі.
Осінь як осінь... Ти – не така як завжди.
Дике ненавчене в небо нявчить кошеня.
Порух долоні грайливий, і мов навмання,
Стер на піску останніх освідчень сліди.**

* * *

**Тільки Ти кожен вечір. Ти.
Слід лиш сонцю піти на спочинок,
Образ Твій постає з темноти,
Осяває химерно будинок.
Мов свіча у долонях горить,
Обпікаючи пальці і серце,
Посміх Твій на вустах. Кожну мить
Ми є ті, хто упали у герці,
Визволяючи Панну... Дракон
Переміг, але знову і знову
Налаштовує лук Купідон –
І у лицаря в грудях любов'ю
Розквітає троянда. Тобі
Піднесе принц її в порятунок
У Ста Снів Полум'яній Добі
За цнотливий і вдячний цілунок.**

* * *

**Втікати в рай на яблука та вишні,
Троянди, чорнобривці, васильки.
На білі лілії в ставках. Звивати в пишні
Тисячоліть букетики роки.
Втікати в рай. У Літо, сонце, ранок.
У ластівок небесні віражі.
У спів щасливий визволених бранок,
Аж до святих купальських ворожінь.
Втікати в рай. Втікати знов до Тебе.
Крізь сумніви, обмови і громи.
Де дзвін скликає душі на молебень
І срібло ночі вимито слізьми.**

* * *

Ул'яні Н.-М.

Як фенікс золотий з коштовністю у дзьобі,
У райський сад потрапити раптово
З Молочними джерелами. Тут овоч
Небесний зріє, а пустеля Гобі
Цнотливо береже шляхи, як діва.
Праворуч – щастя. На десерт – нектар.
Розлито в келихи (Тут – інший календар).
А розмарин, троянда чайна – зліва.
Чарівні пахощі, духмяні пелюстки,
Вологі лілії, гірлянди і прикраси,
А на альтанках – лози-ловеласи,
Зустрічні та втікаючі стежки
Думок і мрій, пісень і медитацій,
Молитв, обітниць, сліз, подяк і снів.
І втеча в небо милих серцю брів,

**Орлиним летом. Дичину на таці
З очима сарни піднесе служниця,
Вина подасть утіхами вустам,
Введе руками, пестячи, в іслам,
І стан напружить, вигне, мов вовчиця.**

* * *

**Пегасик з'їв лавровий мій вінок.
І муза з іншим утекла до шлюбу.
Дупло трухляве виїв час? Чи дубу
Еллади Степової – на станок
Перетворитись в шафу гарнітурну
В помешканні “нового українця” ?
Чи на тахту (стояти навколінця
І тішити жону його безжурну,
Що розпашіла вправами любові,
Віками накопичених у генах) ?
Удар під корінь – плаче Ойкумена:
Земля і Кров, та ідол у діброві...**

PERINEUM VITAE

**Край світу, мов птах марабу,
Мов бук у сосновому лісі,
Мов вечір тубільної пісні,
Блукаю між диско й табу,
Між долями вуст і танців,
Між димом і снами вин,
Вечірок, дівчат, роковин,
Між парами щирих коханців,
Між вдатних поетів і муз,
Між ангелів і пілігримів,
Між масок, персон і гримів,
Між риб і прозорих медуз
у морі марнот. Я шукаю
Твій посміх, Наталю, твій сум
І погляд, неначе у пум
Священних лісів Парагваю.**

* * *

Ул'яні Н.-М.

**Лиш спогади. Очей німа пільма –
Це сховок слів, надій і весен зваби.
Вовтузяться, неначе в норах краби,
Думки, - та в них і клешень вже нема.
Німа оаза. Ніл і піраміди.
Спить фараон. Міцніш, ніж Гіменей,
Смерть узами зв'язала. Скарабей
(Священний жук єгипетський) завсіди
котитиме червону кулю в небі,
від Сходу і до Заходу... Дарма !
Хрущів у нас у сто разів катма,
Кліщів – ще більше буде при потребі**

**В поезії зітхання і могил...
Останній день зими згадаєм ніжно,
Хоч втік від нас, немов якийсь грабіжни,
І за копитами опав роками пил...**

* * *

Іванні М-та

Безперечно, у тобі щось є, — невідоме
нікому.
Не беру до уваги вроду арійських степів.
Не згадаю, що ти з'являлася маєвом снів
Довго – довго мені. Не згадаю... Поставлю
лиш кому

І три крапки... Слова – то лиш знаки,
а суще – у тому,
Що не буде ніколи (ніколи, кохана!)
на “пів-“. .
Тільки – в цілому (вічності? Богові?). Днів
Нам налічено разом зустріти багато, утому

**Забуваючи. Сонцю молитись, котромусь
Не з язичеських ідолів треба складати до ніг,
До вух та очей, та смакуючи каву... Дурні
Забуваючи мрії вчорашні буднів огрому.**

ЗМІСТ

“Не Кафка, не Кравчук, не Фарадей...”	5
“Що світ? – Журба...”	6
“Без коханої і без весни...”	7
“За обрієм – молитва...”	8
“Повернення зі сну і забуття...”	9
ПОТЕСІ – ВЕРЛІБРИСЦІ С.Б.	10
“Не втішайся над рядком, Поете !..”	11
«Ніч розчиняє слово...»	12
“Поетів не мільйони...”	13
INS BLAU	14
“Моя Лауро...”	15
ОКСАНІ С-ЦЬ	16
“Ми знову без Еспанії...”	17
ОКСАНІ ЗАБУЖКО (на презентації АУП)	18
НАТАЛІ С-ЦЬ	20
“Я – скіф. Я – звір ...”	21
“На сході – Сварга ...”	23
СТЕПАНОВІ ПРОЦЮКУ	24
“Химери осені ...”	26
НА ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ НАТАЛІ С-ЦЬ	27

“Тільки Ти кожен вечір ...”	28
“Втікати в рай ...”	29
“Як фенікс золотий ...”	30
“Пегасик з’їв лавровий мій вінок ...”	32
PERINEUM VITAE	33
“Лиш спогади ...”	34
“Безперечно, у тобі ...”	36